ще.“(1) Не трѣбѹва да смы наголѣмо, нъ да познава всѣкой себе си, да не осѫждамы единъ дрѹгыго, да не завиждамы единъ дрѹгомѹ: защото (продължава къмъ насъ рѣчь-тѫ си истїатъ Апостолъ), ако сѧ ꙗдете единъ дрѹги пазете сѧ, да не бы да сѧ истрѣбите всеконечно всички: безъ остатъкъ. „Аще дрѹгъ дрѹга ѹгрызаѣте, блюдитесѧ, да не дрѹгъ ѿ дрѹга истребленѝ бѹдете.“(2) Това е то онова пророчество, което сѧ испълнило на насъ. Толкавото величество на нашїѧ родъ, толкавата слава на нашето господарство, знаете ли какъ сѫ сѧ истрѣбилы: прочетѣте нашиты Исторіи: не отъ Персидска сила, не отъ Агарѧнскый мечь: нъ отъ нашата завистъ. Ныне смы сѧ истребили, защото смы сѧ ꙗли помеждѹ си. „Дрѹгъ дрѹга раздражающе, дрѹгъ дрѹгѹ завидѧще.“ И когато ныне сѧ въоружѫвамы единъ срѣщо дрѹгиго за да сѧ погѹбимъ, то нѣмамы нѹждѫ отъ дрѹгъ непріѧтель, нъ нито и отъ самїѧ діаволъ. „Аще противѹ дрѹгъ дрѹга воюрѹжаемсѧ, ни діаволъ ѹбѡ нѹжденъ ѣсть къ нашей погибели.“ Споменѹва Златоѹстъ. [Сл. 8. къ Рим.]

Нъ заради Самаго Бога, въ когото вѣрвамы, и който е Богъ на тишината, и Отецъ на щедротыты; заради Евангелїето, което дьржимъ, което е завѣтъ на любовьта; заради църквата, кожто имамы, и кѫто е мѣсто на съгласїето и съединенїето, нека престанемъ еднъждь ныне, които смы останѫли бѣдны мощы, та да не даваме поводъ на нашиты непріѧтели, за да ни сѧ радватъ по-много, и да ни сѧ смѣѭтъ. Філістімлѧньети побѣдили съвьршенно Евреити: въ него день былъ ѹбитъ и царь Саѹлъ съ дѣтцата си: по-голѣма поразѫ никога не сѫ виждали Евреити. Давїдъ, като чюлъ за голѣмото нещастїе на своѧ родъ, обьрнѫлъ сѧ къмъ дрѹжината си, и рѣкълъ: не дѣйте казва за това, нито обѧвлѧвайте въ Гетъ, и Аскалонъ (гдѣто живѣѧли иноплеменници). „Не возвѣщайте въ земли Гедахъ, ни повѣдайте на исходищахъ Аскалонскихъ. А за коѧ причина? За да не чюѭтъ за нашето нещастїе, и да сѧ не порадватъ нашити врагове. „Да не возрадѹютсѧ дщери иноплеменникѡвъ.“ (Царств. 2 гл. 1).

Братїе, и събратїе Христїане! за злоключенїата си, за страститы си, за пороциты си, за грѣховеты си, не трѣбѹва да преговарѧме, не трѣбѹва за нихъ да разсказваме съ ѹкорително осѫжденїе. „Дрѹгъ

(1) Галат. гл. 5 ст. 26. (2) Тамже ст. 15.